

10.05.2020.

2. Laiku 5, 2-14,
mācītājs Mārcis Zeiferts

Zvans

Psalms 98: 1a, 2b

Ievada uzruna

Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu!

Ar šiem psalma vārdiem iesākas dievkalpojums,

kurā mēs kopīgi teicam Dievu, –

jūs attālināti,

bet vārds izskan baznīcā šeit.

Psalma vārdi mūsu gadījumā izskan kā daudzsološs apsolījums,

jo raugi nākamajā svētdienā mēs varēsim pulcēties klātienē.

Kādu brīdi būs vēl jāievēro zināmi ierobežojumi,

tomēr tā ir sen gaidīta iespēja pulcēties dievnamā,

kas mums visiem ir iemīļots un dārgs.

Par nākamās svētdienas dievkalpojumu es jums īsi pastāstīšu noslēgumā,

bet šis kopīgais brīdis,

lai mums ir par ticības stiprinājumu un lielu atgādinājumu,

ka Dievs ne no viena nav tālu,

un Viņš mūsu sirdīs un mutēs liek jaunu dziesmu,

ka varam Viņu priecīgi teikt un slavēt.

Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu!

Šajā maija otrās svētdienas dievkalpojumā mums ir dāvāta iespēja

īpaši pateikties par mūsu mammām,

kas mums ir dāvājušas dzīvību –

šodien mēs svinam Mātes dienu.

Tā nu mums ir doti vairāki skaisti iemesli,

lai svinētu šo dievkalpojumu!

Lūgšim Dievu!

Lūgšana

Dievs, Tu, kas dod savai tautai mīlēt to, ko Tu vēlies, un ilgoties pēc tā, ko Tu apsoli, mēs tevi

lūdzam: dāvini, ka mūsu sirdis šīs pasaules lietu ritumā nezaudē savu piederību debesīm, no

kurienes nāk patiesā prieka pilnība. To lūdzam caur Jēzu kristu, mūsu Kungu, kas līdz ar tevi un

Svēto Garu dzīvo un valda mūžīgi.

Lasījums

Kad viņš tuvojās vietai, kur ceļš ved lejup no Olīvkalna, viss mācekļu pulks priecādamies skaļā balsī sāka slavēt Dievu par visiem brīnumiem, ko bija redzējuši. Tie sauca: "Svētīts ir Ķēniņš, kas nāk Kunga vārdā; miers debesīs un gods augstībā!" Daži farizeji no pūļa viņam sacīja: "Skolotāj, apsauc savus mācekļus!" Bet viņš atbildēja: "Es jums saku: ja viņi klusēs, tad akmeņi brēks." Lk. 19, 37-40

Skandarb

Sprediķis

Pēc tam Sālamans sapulcināja Israēla vecajos, visu cilšu galvenos, Israēla dēlu tēvu namu vadoņus Jeruzālemē, lai pārnestu Kunga derības šķirstu no Dāvida pilsētas Ciānas. Septītajā mēnesī uz svētkiem pie ķēniņa sapulcējās visi Israēla vīri. Kad visi Israēla vecājie bija sanākuši, levīti ņēma šķirstu un uznesa šķirstu, Saiešanas telti un visas svētlietas, kas bija teltī, – tās nesa priesteri un levīti. Ķēniņš Sālamans un visa Israēla sapulce, kas pie viņa pulcējās derības šķirsta priekšā, upurēja sīklopus un liellopus – to bija tik daudz, ka nedz saskaitīt, nedz aplēst! Priesteri ienesa Kunga derības šķirstu tā vietā, nama iekšnamā, svētumu svētumā zem ķerubu spārniem. Ķerubu spārni bija izplesti pār šķirsta vietu, un ķerubi pārsedza šķirstu un nesamās kārtis no augšas. Kārtis bija tik garas, ka kāršu galus no šķirsta puses varēja redzēt iekšnama priekšā, bet ārpusē tās neredzēja. Tā tas ir līdz šai dienai. Šķirstā nekā cita nebija, tikai divas akmens plāksnes – tās Mozus deva Horebā, kur Kungs noslēdza derību ar Israēla dēliem, kad tie izgāja no Ēģiptes. Tad priesteri izgāja no svētvietas, jo visi priesteri, kas tur piedalījās, bija svētījušies, viņi nebija sadalījušies pēc kalpošanas kārtām, tie bija visi levīti dziedātāji – Āsāfs, Hēmāns, Jedūtūns ar saviem dēliem un brāļiem, tērpušies smalkā linā, ar cimbolēm, arfām un lirām. Tie stāvēja altārim austrumu pusē, un kopā ar tiem bija simts divdesmit priesteri, kas pūta taures. Un tiem tā saskanēja, it kā tie pūstu vienu tauri un dziedātu vienā balsī – viņi slavēja Kungu un pateicās viņam. Kad sāka skanēt taures, bungu šķīvji un mūzikas instrumenti, lai slavētu Kungu – viņš ir labs, viņa žēlastība ir mūžīga! – Kunga nams piepildījās ar mākonī, un mākoņa dēļ priesteri nevarēja nostāties kalpošanai, jo Kunga godība piepildīja Dieva namu! 2. Laiku 5, 2-14

Kantate – dziediet!

Šķiet, ka mums latviešiem kā dziedošai tautai,
nav nepieciešams lieki paskaidrot,
kāds gara spēks piemīt dziesmai.
Tā ir mūsu identitāte,
kaut kas tāds bez kā mūsu kultūra nav iedomājama.
Dziesma mūs ir nesusi cauri gadsimtiem,
vadījusi mūs cauri labiem laikiem un ne tik labiem.
Citādi tas nav bijis ar mūsu garīgo mantojumu.
Īpaši jau evaņģēliski luteriskajā tradīcijā
baznīcas dziesmām un mūzikai vienmēr ir atvēlēta
sevišķa vieta.
Cik savādi mēs visi jūtamies,
kad šajā vīrusa epidēmijas laikā
mums ir liegts tas,
kas ir tik pašsaprotami – dziedāt!
„Kā man pietrūkst dziedāt baznīcā,
kā es būtu vēlējies dziedāt baznīcā Lieldienās!” –
nesen ar mani dalījās kāda draudzes māsa.

10.05.2020.

2. Laiku 5, 2-14,
mācītājs Mārcis Zeiferts

Dzirdēju, ka Vācijā,
kas dievnamus ierobežotam skaitam atvērusi
jau dažas nedēļas iepriekš,
ir gan atļauts svinēt dievkalpojumus,
bet ir aizliegts šī paša vīrusa dēļ dziedāt.
Piesardzība tiek saglabāta.
Daudzi kultūras notikumi šī iemesla dēļ ir atcelti vai nenotiks.

Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu!

Šajos vārdos tomēr saklausām apsolījumu,
ka tāpat kā daudzas ierastas lietas mūsu dzīvē
un arī kopīgi dziedātas dziesmas
– svētdienās, svētkos un citos lielākos vai mazākos notikumos,
ir tomēr daļa no mūsu pierastās un pazīstamās dzīvēs,
gaidītās normalitātes.

Šajās dienās ir daudz jādomā par normalitāti kā par svētību.
Izrādās, ka tik daudz kas,
pie kā esam ikdienā pieraduši,
pat it kā neskaitāmi sīkumi,
ir ne vairāk un ne mazāk kā Dieva svētība.
Kā gan tādi izaicinājumi un pārbaudījumi
liek mums atskārt,
ka pat visikdienišķākās lietas ir Dieva neredzamās rūpes par mums.

Dziedāt tam Kungam jaunu dziesmu
tomēr nozīmē nevis atgriezties pie vecā vai labi zināmā,
bet piedzīvot jauno.

Tā mēs varam saprast arī šīs svētdienas
sprediķa teksta fragmentu no Laiku grāmatas,
kur lasām par ķēniņa Salamana laikā celtā tempļa iesvētīšanas notikumu
un derības plāksņu novietošanu templī.
Lai arī fiziskā laika ziņā kopš izešanas no Ēģiptes zemes
un ieiešanas apsolītajā zemē
ir pagājuši jau vairāki simti gadu,
un kopš senajiem notikumiem ir pagājušas paaudzes,
tempļa iesvētīšanas notikums garīgā nozīmē runā par to,
ka tautas nomadu un klejojumu laiks
tuksnesī ir noslēdzies,
un sākas kas pilnīgi jauns.
Derības plāksnes vairs nav jānēsā līdz tautai šķirstā
vai jāglabā tās prom no visu acīm,
bet nu bauslībai ir noteikta vieta,
no kuras tā dod savu gudrību un svētību,
atziņu un pamācību.

10.05.2020.

2. Laiku 5, 2-14,
mācītājs Mārcis Zeiferts

Dievs savai tautai ir staigājis līdzī ne tikai mākonī tuksnesī,
bet Kunga godība mākonī atklājas un turpina dzīvot
ļaužu vidū.

Zīmīgi, ka Dievs savu klātbūtni apstiprina brīdī,
kad tempļa kalpotāji,
priesteri un levīti sāka slavēt Kungu ar vārdiem –
„viņš ir labs, viņa žēlastība ir mūžīga!”

Dievs nekavējas staigāt līdzī tautai tuksnesī,
ar savu palīdzīgo roku gādā un izglābj savu tautu,
un Viņš grib turpināt dzīvot kopā ar savu tautu
tās ikdienā, tās normalitātē,
un kur tie izlej sviedrus,
darot savu ikdienu.

Īstā vieta, kur svinēt dzīvi,
būt pateicīgam par Dieva žēlsirdību un labestību,
ir draudzes dievkalpojums.

Tā ir vieta,
kur varam būt kopā,
kad sešas dienas esam pavadījuši
savā ikdienas skrējienā un darbos.
Tas ir katra dievkalpojuma lielākais iemesls –
svinības,
kur mēs varam pateikties Dievam par to,
ka *„viņš ir labs, viņa žēlastība ir mūžīga!”*

Turklāt to darām ar pilnu balsi un pateicības piepildītu sirdi –
dziesmās un mūzikā,
gluži kā varējām te lasīt,
kad tie slavēja ne tikai ar balsi, bet dažādiem mūzikas instrumentiem un taurēm.
Un kā Mārtiņš Luters sacīja,
kurš bija ne tikai teologs, bet ir devis savu paliekošu ieguldījumu baznīcas mūzikā,
ka *„Dieva Evaņģēlija vēsts ir pasludināma mūzikā”,*
un tāpēc tā nav kāda skaista reliģiski kulta scenogrāfija.
Ja uzmanīgi lasām šo notikumu,
tad ieklausījāties,
ka priesteri tempļa iesvētīšanas dievkalpojumā
radīja haosu un ceremoniālu jucekli,
jo tie, kas tur piedalījās un bija svētījušies,
viņi nebija sadalījušies pēc kalpošanas kārtām.
Un kad tā Kunga godība pār tiem mākonī nāca
mākoņa dēļ priesteri nevarēja nostāties kalpošanai,
jo Kunga godība piepildīja Dieva namu!

Dievkalpojumā būtiskākais ir nevis ceremoniālās nianse,
bet lai draudze varētu teikt Dievu un ar savām dziesmām un mūziku
visai radībai pasludināt Evaņģēliju.

10.05.2020.

2. Laiku 5, 2-14,
mācītājs Mārcis Zeiferts

Varbūt šis vīrusa epidēmijas laiks mums ir dots tieši tamdēļ,
ka Dievs mūs pārbauda,
cik tad mēs patiesībā esam atsaucīgi redzēt un atzīt Viņa žēlastību,
kas tik bieži ir kļuvusi tik pašsaprotama,
un kļuvusi gandrīz vai pilnībā neredzama,
un vai dievkalpošana
būs kļuvusi kā mūsu atbilde par Viņa rūpēm un labestību?
Man māc bažas,
ka pēc tam,
kad šī vīrusa epidēmija būs beigusies,
mēs ātri ieslēgsim savā ikdienā,
aizmirdami pateikties Dievam.
Taču mūsu ikdiena bez Viņa godības mākoņa
kļūs pavisam pliekana un sekla.
Un ja tā,
tas nozīmē tikai vienu, –
mēs paši turpinām staigāt un maldīties tuksnesī,
joprojām esam tikai Ēģiptes vergi,
un ne brīvi.

Ko vēl māca šis senais notikums?

Lai arī priesteri un levīti bija kopā vairāki simti,
ar dažādiem instrumentiem spēlēja un simti spēlēja taures,
un tie, kas no tuvienes un tālienes bija sanākuši kopā
– tūkstoši,
kā bija rakstīts,
*„Un tiem tā saskanēja, it kā tie pūstu vienu tauri un dziedātu vienā balsī
– viņi slavēja Kungu un pateicās viņam.”*

Pēkšņi vairs nebija svarīgas kalpotāju kārtas, rangi un hierarhijas,
tika aizmirsti visi senie draudzes konflikti,
vairs nevajadzēja izrādīties,
kurš ir cienījamāks kalpotājs,
vai svarīgāku un cienījamāku kalpošanu dara priesteri vai levīti,
vai kurš ir tuvāks Dievam,
skanēja tā, it tie pūstu vienu tauri un dziedātu vienā balsī!
Ne vairs sašķelti, atsvešināti viens no otra,
bet draudzes spēks ir tik acīmredzams,
ka tie var teikt Dievu vienā balsī!
Cik daudz gan mēs spētu,
ja Evaņģēlija balss no draudzes mutes izskanētu
kā viens vesels!

Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu!

Kas tad ir tas jaunais?

10.05.2020.

2. Laiku 5, 2-14,
mācītājs Mārcis Zeiferts

Apustulis Pāvils raksta draudzei Kolosā (Kol. 3,12-17):

„Jūsu sirdīs lai valda Kristus miers. Tam jūs esat aicināti, lai jūs kļūtu kā viena miesa; un esiet pateicīgi! Lai Kristus vārds bagātīgi mājō jūsos, pamāciet un pamudiniet cits citu gudrībā, ar pateicību Dievam dziediet savās sirdīs psalmus, himnas un garīgas dziesmas! Un visu, ko vien jūs darāt, vārdos vai darbos, visu dariet Kunga Kristus vārdā, caur viņu pateikdamies Dievam Tēvam.”

Dieva jaunais templis,
kurā Viņš iemieso,
ir Kristus miesa, draudze.
Dievkalpojums, Viņa slavēšana un himnas,
ir apliecinājums,
ka Viņš dzīvo mūsu vidū.
Draudze ir kļuvusi kā viena miesa, un tur mājō pateicība.
Kristus piedošana un Viņa nokāpšana līdz grēcīgajam cilvēkam
dara iespējamu to,
ka nu viņā ir miers ar Dievu,
cilvēks dzīvo no Dieva nebeidzamās žēlsirdības un piedošanas.
Tā viņu ikdienas mudina uz atgriešanos un motivē arī labiem darbiem.
Viņa žēlsirdība atver cilvēku Dieva valstībai,
kas nāk līdz ar Kristu,
un tuvākajam viņa vajadzībās.

Šī ir arī mātes diena,
kurā sevišķi atceramies savās mīlās mammas,
viņas mīlestību, siltās rokas un rūpes par mums.
Šajā svētdienā,
kad domājam par to jauno,
kas nāk mūsu dzīvēs,
mēs esam pateicīgi viņām,
kas mums ir devušas iespēju ienākt šajā pasaulē,
kurā ar Dieva žēlastību varam saņemt
jauno, pārsteidzošo, radošo un dzīvību dodošo.
Paldies viņām par dāvātajiem sirds pukstieniem, siltumu,
drošību, gudrību un mīlestību.
Bet ne tikai par to esam pateicīgi,
bet par visu, kas mums šūpulī ir iedots līdzī,
lai šajā mainīgajā, nereti destruktīvajā un mulsinošajā
pasaulē mums būtu apskaidrots pamats zem kājām,
uz kura nostāties.

Skandarb
Lūgšana
Mūsu Tēvs
Svētīšana
Ziņojumi
Skandarb